

UZASADNIENIE

W dniu 7 listopada 2014 o godz. 23,55 funkcjonariusze policji S. D. i M. O. z polecenia dyżurnego K. zostali wysłani na interwencję w rejon pętli autobusowej, gdzie kierowca autobusu zgłaszał śpiącego nietrzeźwego pasażera. Na miejscu policjanci zastali śpiącego oskarżonego J. W.. Po przebudzeniu go, oskarżony zaczął głośno używać słów wulgarnych, znieważając interweniujących funkcjonariuszy. Odmówił również podania swoich danych osobowych. Po wyjściu z autobusu, oskarżony nadal zachowywał się agresywnie. Gdy policjanci chcieli, aby wsiadł z nimi do radiowozu, by ustalić jego dane personalne, oskarżony zaczął się szarpać, wymachiwać rękami. Krzyczał, używając słów wulgarnych pod adresem policjantów, aby go zostawić. Kiedy S. D. chciała sprawdzić czy oskarżony posiada przy sobie dowód osobisty lub niebezpieczne przedmioty, oskarżony odepchnął ją. Wtedy M. O. złapał oskarżonego, a ten się z nim szarpał. Łapał M. O. za mundur i prawa rękę. W związku z powyższym wobec oskarżonego użyto siły fizycznej w postaci gazu, a następnie założono mu kajdanki. Następnie przewieziono go do Izby zatrzymań.

(dowód: zeznania S. D. k.5, zeznania M. O. k.7-8, wyjaśnienia oskarżonego k. 13, 33, k. 50-50v)

Oskarżony J. W. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 7 kwietnia 2008 roku, sygn. akt III K 157/07, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 129/08 za przestępstwo z art. 157 §1 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 27 października 2007 roku do 5 listopada 2010 roku oraz w okresach zaliczonych na poczet kary tj. od dnia 26.02.2007r. do 06.07.2007r. i od 05.08.2007r. do 17.09.2007r.

(dowód: dane z krk. K.17, odpis wyroku w sprawie II AKa 129/08 k.22-23, odpis wyroku w sprawie III K 153/07 k.24-26)

Oskarżony J. W. ma 31 lat. Jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie podstawowe. Utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód w wysokości 1400-1600 zł. miesięcznie. Nie posiada majątku. Nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Był uprzednio karany (wyjaśnienia k.13, 50 dane o karalności k.17, odpis wyroku w sprawie II AKa 129/08 k.22-23, odpis wyroku w sprawie III K 153/07 k.24-26)

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego czynu. Jak wyjaśniał, nie pamięta jak się zachowywał, gdyż był pijany. Możliwe, że się próbował wyszarpać policjantom, jak go obezwładniali. (wyjaśnienia k.13, 33)

Przed Sądem oskarżony podtrzymał swoje stanowisko i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. (wyjaśnienia k. 50-50v)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny, Sąd opierał się w szczególności na zeznaniach świadków S. D. M. O., a także wyjaśnieniach oskarżonego. Świadkowie S. D. i M. O. w sposób szczegółowy i konsekwentny opisali przebieg zajścia oraz sposób zachowania się oskarżonego. Ich zeznania w tym zakresie wzajemnie się uzupełniają i razem tworzą spójny obraz zdarzenia. Zeznania świadków są logiczne i w pełni przekonujące. Jako wiarygodne, Sąd ocenił również wyjaśnienia oskarżonego J. W.. Oskarżony w swych wyjaśnieniach przyznał się do zarzucanego czynu, podnosząc jedynie, że z uwagi na stan nietrzeźwości nie pamięta swego zachowania. Natomiast jak wskazywał możliwe, że szarpał się z policjantami czy ich znieważał. Nie zaprzeczał on przebiegowi zajścia przedstawionego przez policjantów. Przed Sądem złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

W tym stanie rzeczy, Sąd mając na uwadze wiarygodne relacje funkcjonariuszy policji oraz treść wyjaśnień oskarżonego, uznał, że w dniu 7 listopada 2014 roku w K., J. W. znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy policji S. D. i M. O. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych a nadto

naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy policji S. D. poprzez jej odepchnięcie i M. O. poprzez szarpanie za mundur i prawą rękę podczas i w związku pełnienia przez nich obowiązków służbowych polegających na podjętych wobec niego interwencji, przy czym dopuścił się zarzucanego mu czynu w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne określone w art. 157 §1 kk wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 7 kwietnia 2008 roku, sygn. akt III K 157/07, która odbywał w okresie od 27 października 2007 roku do 5 listopada 2010 roku oraz w okresach zaliczonych na poczet kary tj. od dnia 26.02.2007r. do 06.07.2007r. i od 05.08.2007r. do 17.09.2007r., co stanowi przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, albowiem był już uprzednio karany za przestępstwo podobne, tj z art. 157§1 kk , gdzie wymierzono mu karę 3 i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat, od odbycia kary.

W ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Niewątpliwie poprzez słowa jakich użył wobec funkcjonariuszy policji, dokonał ich znieważenia. Natomiast poprzez odepchnięcie S. D. i szarpanie za mundur oraz rękę M. O. naruszył nietykalność cielesną policjantów. Całe zaś zajście związane było z podjętą wobec oskarżonego interwencją. Stopień winy oskarżonego był znaczny. Oskarżony miał pełną możliwość zachowania się zgodnie z obowiązującymi przepisami. Poczytalność i stan zdrowia psychicznego oskarżonego nie budziły wątpliwości, nie zachodziły również inne warunki ograniczające możliwość właściwego zachowania się, jak działanie w stanie wyższej konieczności. Zachowanie oskarżonego w żaden sposób nie było spowodowane przez policjantów, a wynikało z ogólnego braku szacunku i autorytetu dla tej formacji porządkowej. Oskarżonego nie może również usprawiedliwiać fakt, że w czasie zajścia znajdował się w stanie nietrzeźwości. Znał bowiem skutki działania alkoholu na swój organizm. Jak sam wyjaśniał, gdy wypije robi się nerwowo. (k.13).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd wziął w szczególności pod uwagę rodzaj naruszonego przez oskarżonego dobra prawnego jakim przede wszystkim powaga reprezentowanego przez funkcjonariuszy urzędu związana z niezakończoną realizacją zadań, pośrednio również godność i zdrowie funkcjonariuszy oraz lekceważący sposób popełnienia czynu, co świadczy o chęci zmanifestowania przez oskarżonego braku poszanowania dla organów ochrony prawnej i porządku prawnego. Powyższe wskazuje, że stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Oskarżony , jak każdy przeciętny obywatel wie, co oznacza interwencja Policji i jak należy się zachowywać wobec funkcjonariusza pełniącego obowiązki służbowe. Ubocznie jedynie podnieść należy, iż całe zajście rozgrywało się w późnych godzinach nocnych i w zasadzie jedynie w obecności policjantów i kierowcy autobusu.

Przy wymiarze i wyborze kary Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi art.53 k.k, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe, obciążające oraz łagodzące. Na niekorzyść, Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego oraz popełnienie przestępstwa w warunkach recydywy.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował postawę oskarżonego, który konsekwentnie przyznawał się do zarzucanego czynu. Nie mataczył w sprawie i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Sąd uwzględnił również cele prewencji indywidualnej i ogólnej, a zwłaszcza potrzebę wdrożenia oskarżonego do poszanowania porządku prawnego, a także potrzebę kształtowania w społeczeństwie właściwych wzorców postępowania, w tym poszanowania dla funkcjonariuszy publicznych, a w szczególności poczucia , że sprawcy takich przestępstw będą bezkarni. W tym stanie sprawy, po uwzględnieniu wszystkich okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że karą nie przekraczającą stopnia winy i współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu będzie zaproponowana przez oskarżonego kara 1 roku pozbawienia wolności.

Jednocześnie z uwagi na postawę oskarżonego, Sąd uznał, iż kara pozbawienia wolności w swym bezwzględnym wymiarze byłaby zbyt surową dolegliwością dla oskarżonego, dlatego Sąd zastosował wobec niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia tej kary na okres próby wynoszący 3 lata. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że orzeczona kara pozbawienia wolności, pomimo zawieszenia jej wykonania, jest w stanie zrealizować cele kary. W szczególności znajduje uzasadnienie to w pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec oskarżonego , wyrażającej się

w przekonaniu, że nie wejdzie on więcej w konflikt z prawem i będzie w przyszłości przestrzegać porządku prawnego. Warto również zwrócić uwagę, że orzekając karę z warunkowym zawieszeniem Sąd ma w okresie próby stałą możliwość zarządzenia wykonania kary w przypadku wejścia skazanego w konflikt z porządkiem prawnym. Stwarza to dla oskarżonego dodatkowy bodziec do przestrzegania prawa.

Dla wzmocnienia wychowawczej roli oddziaływania kary, Sąd orzekł obok kary pozbawienia wolności również karę grzywny. Jej wysokość została ustalona w oparciu o warunki finansowe oskarżonego, które uprawniają twierdzenie, że będzie on w stanie uiścić grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 20 zł. Oskarżony wprawdzie, jak deklarował nie ma stałej pracy, jednak jest osobą młodą, zdrową i ma potencjonalne możliwości do podjęcia pracy zarobkowej, chociażby dorywczo.

Ponieważ oskarżony został zatrzymany, Sąd stosownie do treści art. 63§1 kk zaliczył okres zatrzymania w sprawie w dniu 7.11.2014r. na orzeczoną grzywnę.

Sąd pobrał od oskarżonego koszty w kwocie 370 zł. Na koszty składa się: opłata od kary pozbawienia wolności i grzywny 300 zł, opłata za dane z K. – 30 zł. i ryczałt za doręczenia – 40 zł.

SSR Bożena Kotwa- Surowska